

[Viggo Hauch.]

ringens medlemmer har sat sordin på deres tale her i dag, viser deres stillingtagen til vort forslag om fortsat udvalgsbehandling, at det ikke har hjulpet meget. Jeg finder det beklageligt, fordi jeg tror, at det lovkompleks, som regeringen her forsøger at få vedtaget, og som regeringen selvfølgelig også kan få vedtaget med den spinkle majoritet, det har her i tinget . . . (*Statsministeren* [J. O. Krag]: 22 stemmers flertal!). Det interesserer mig meget, når jeg har den højtærede statsministers 1. maj-tale i tankerne, så her at bemærke, at den højtærede statsminister fryder sig over et flertal på 22. Det er udtryk for en stor smidighed, noget i retning af det, den højtærede landbrugsminister talte om for oppositionens vedkommende, at den højtærede statsminister kunne udtale sig om socialistisk folkeparti den 1. maj, som han gjorde, og så i dag fryde sig over den store majoritet i folketinget ved hjælp af socialistisk folkeparti.

Men jeg lægger ikke skjul på, at vi fra vor side har ønsket hidtil at tale mere om det, som kan forbinde os, end om det, som skiller os i den lovgivning, som regeringen har foreslået, og som, således som jeg sagde, er en indgribende lovgivning. Jeg tror, det er første gang i lang tid, at en så indgribende lovgivning i jordpolitikken, i skattepolitikken som den, der her er lagt op til, tvinges gennem folketinget uden bredere tilslutning end den, den tilsyneladende kan få, medmindre regeringen vil gøre alvor af de antydninger, der har været om fortsat udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling. Jeg er ikke sikker på, om ikke de love, der her eventuelt bliver vedtaget, ikke er mere indgribende i Danmarks erhvervsliv i den kommende tid, end regeringens medlemmer gør sig klart.

Jeg skal vende mig til et par bemærkninger, som den højtærede finansminister gjorde. Jeg anede ligesom et forbehold hos den højtærede finansminister. Efter at ministeren havde udtalt sig om, hvilke af vore forudsætninger han ville kunne gå ind for, så mærkede jeg et forbehold, da han talte om det, vi enedes om at skrive i betænkningen om grundstigningsskyld på landbrugsjord. Jeg vil ikke vanskeliggøre, at vi kan blive enige senere, men vil sige,

at det kom mig egentlig lidt overraskende, at den højtærede finansminister fandt anledning til her så klart og skarpt at sige, at hvis han ikke havde skullet tage dette hensyn til oppositionen, ville han have givet det en anden udformning. Jeg har ikke lagt skjul på, at det, der var oppositionens opfattelse, det, der var oppositionens forudsætning under omsforliget sidste år, var, at vi var én gang for alle færdige med spørgsmålet om grundstigningsskyld for landbrugs- og gartnerjord, og det vil fremdeles være vor opfattelse.

Finansministeren synes at mene — og det sagde han med den afvæbnende venlighed, som finansministeren ofte bruger — at vi ville bygge edderdun op om de store fortjenester ved spekulation i jord. Jeg vil gerne sige ganske klart og tydeligt, at det er ikke tilfældet, og det tror jeg også den højtærede finansminister ved. Der er kommet tilfælde frem, som også vi mener der må gøres noget over for.

Den højtærede finansminister synes også at mene, at når vi taler for særlige hensyn ved familiehandler, er det, fordi vi vil skaffe ejerne af familieejendomme fordele i begge ender af deres besiddelsestid. Det er ikke det, der er vor hensigt. Det, vi stræber efter, er ikke at give finansministeren mulighed for at beskatte folk på alle leder og kanter. Vi vil undgå urimeligheder, og derfor vil vi have en sikkerhedsmargen i loven, og vi vil ikke have en sikkerhedsmargen i en eventuel dispensationsmulighed for den højtærede finansminister eller andre ministre.

Der er tilsyneladende en principiel forskel på den høje regerings og på vor opfattelse af lovgivningen. Regeringen synes at mene, at man kan vedtage en lov, og så kan man altid lappe på den, hvis der opstår urimeligheder ud af den. Vi har jo haft fremme i udvalget adskillige urimeligheder, som er opstået af kapitalvindingsloven og også af grundstigningsskyldloven og andre love, der tidligere er vedtaget. Vi har påvist sådanne urimeligheder, og det skal erkendes, at den højtærede finansminister på visse punkter er gået ind på vor tankegang og har lovet at overveje lettelser i den retning, vi gerne vil have, men vi har den principielle opfattelse, at lovgivnings-